

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

6

2018

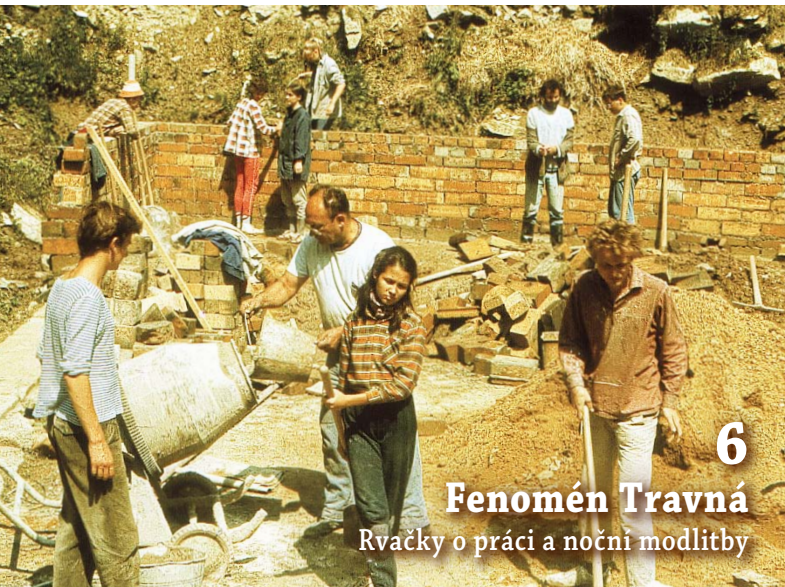
45 Kč / 1,90 €

Pavel Bukáček a „jeho“ romské děti

téma:
Dialog s islámem
Uctíváme
stejného Boha? /12

**Tělesné tresty
a odebírání dětí**
komentář
Dana Drápala /21

**Milující Bůh
a 3000 mrtvých**
nad Bibli /23

6
Fenoménn Travná
Rvačky o práci a noční modlitby

8
rozhovor:
Pavel Bukáček
Za co se modlí romské děti

12
téma:
Bible a Korán
Jak rozumět islámu

úvodník

4 Skutečně bráníme křesťanské hodnoty? Bohuslav Wojnar

ze života církve

6 Místo pro setkání s lidmi i s Bohem Daniela Kenningová

rozhovor

8 Můžu nechat mobil na stole, a nezmizí Pavel Bukáček

téma: Bible a Korán

12 Uctíváme stejného Boha? Ondřej Tulach

13 Západní kultura si není jista sama sebou Pavel Hošek

15 Co učí „svatá písma“?

16 Porozumět islámu Josef Potoček

18 K muslimům si beru vejce natvrdo Jeff Hammond

můj příběh

20 Perské bramboráky a vítězná píseň Markéta

křesťan a společnost

21 Výprask, nebo pohovor? Dan Drápal

hudba

22 Potřebujeme slyšet blues Marek Moškoř

nad Biblií

23 Jak milující Bůh přikázal zavraždit 3000 lidí Michal Klesnil

recenze

24 Nebezpečné povolání Tomáš Dittrich

25 Překvapivá naděje Dan Drápal

připravujeme

- **téma: Místní spolupráce mezi křesťany**
 - Pohled na několik ohnisek v ČR a SR
 - Proč vlastně usilovat o jednotu? Má jednota křesťanů i své meze?
- **Proč ve sboru nesedávám s manželem**
 - Pět důvodů, proč se v neděli oddělit od partnera
- **Jak funguje misie v Nepálu**
 - Co potřebuje místní mladá církev?

22
Potřebujeme
slyšet blues
O čem (ne)zpíváme?

ŽIVOT VÍRY

ročník 29 / červen 2018
cena 45 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Lucie Vlasáková, DiS.
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace
KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné
objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomocí on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbh>

Distribuce pro zrakově postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zasláné příspěvky krátiť. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

svému příteli jsem k Vánocům dal knížku *Následník trůnu*, kterou před poslední válkou napsal pražský židovský spisovatel Ludwig Winder. Dal jsem mu ji proto, že ji považuji za dokonalý historický román, na rozdíl od jiných historických románů, které pokládám většinou za aušus. Z mého pohledu je ta kniha nedostupným literárním dílem.

Není to ale příjemné čtení. Na pozadí života Franze Ferdinanda d'Este účtuje autor s dobou, která vedla k první světové válce. Kniha neobsahuje ani jedinou sympatickou postavu. Idylická stará monarchie se v autorově pohledu mění v nesmyslnou pajdavu souhru nebezpečných faktorů. Panoptikální sobecké postavy, absurdní společenské, politické i náboženské vztahy. Sřet politických pohledů, které nestojí za to, aby pro ně kdo bojoval, které ale budou mnoho lidí stát život.

Na stránkách je spousta ironie. Jako by to ale nebyl úšklebek autora – Winder si udržuje odstup, kalkuluje, fotografuje, psychologizuje (při popisu duše hraběnky Chotkové lovící svého milence do tenat manželství se tají dech, podobně fascinují geneze Ferdinandovy patologické osobnosti v dětství, portrét jeho zpozdělníka, sourozenecké konstelace v jeho rodině, duševní obzory srbských teroristů a mnoho jiného).

To, co považuji skoro za vrchol literatury, kamaráda nenadchlo. Musím Ti ještě prozradit, že to není žádný hlupák. Univerzitní docent, čtenář Bible. Jasně, lidé mají různý vkus – i literární. Tak tomu bylo vždycky. Připomíná mi to ale, že jsme svědky, ba součástí doby, kdy se na rozdíl od uplynulých staletí odehrávají změny zásadnější, bytostné.

Když se na to dívám z pohledu současnosti, shledávám, že dřívější proměny nešly dost do hloubky. Objev knižtisku ani rozhlasu ani vysílaček nezpůsobil nové nastavení toho, jak vnímáme, ani další změny fungování lidských duší – na rozdíl od nástupu mobilů a internetu. To, že lidé žijí na síti, s sebou nese (zvláště pro ty mladší, kteří to mají od malička), psychické změny, jejichž dopady na budoucí generace nejsme zatím schopni odhadnout.

Lidé v mé skupince na kurzu Alfa, studenti, četli skoro všichni Pratchetta. Řekl jsem si, že bych si od toho pána také něco rád „pračet“, ale knížku jsem odložil po pár stránkách. Tím neříkám, že nejde o dobrého autora. Určitě bych se od něj ze spisovatelského řemesla mohl hodně naučit, ale ta knížka mě nezujala.

Mluví o změně paradigmatu vyvolané internetem, ale zatím píšu o tradičních, předdigitálních textech. Tím Pratchett přece původně nepsal pro internetovou generaci. Některé stránky plachtění na internetu navíc znám jen zvenku, ale vidím, jak mění děti a mladé lidi. Změny jsou fyzické, biologické – mladí mají problémy se soustředit, prostě jim to nejde. Ovlivňuje to, jak se k sobě chovají. Cítí se bezpečně na sociálních sítích, ale když dojde na kontakt mezi čtyřma očima, je to jiné – nejisté, zranitelné, opatrné, nezralé, nepřiměřené.

Proměna ale přetváří duši hlouběji než v tom, co je schopna prožít nebo vyjádřit. Děti chodí do sboru, do nedělní školy, do dorostu

a taky na internet. Rodiče jsou rádi, že se drží doma... Ale vliv hodnot tohoto světa děti zasahuje bez ohledu na to, zda jsou či nejsou ve svém pokojíčku s plyšáky a pouštějí si Divine Attraction a Noemiracles. Sociální sítě jsou komponované tak, aby u dětí křesťanské základy postupně nahradily hodnotami tohoto světa. Neptejte se mě, jak je to možné. Žádnou konspirační teorii nezastávám. Království tohoto světa se zjevuje a působí samospádem, a s takovou efektivitou, jak by to žádný člověk napláňovat nemohl. Mluví o vlastní bolestné zkušenosti s částečnou vnitřní ztrátou blízkého mladého člověka.

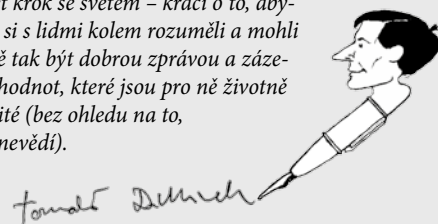
Co měnit, a co zachovat?

Internet nedémonizuju. Je neutrální. Nabízí špatnost i kvalitu. Totéž médium je někomu dobrým sluhou a jinému zlým pánem. Nepochybná je ale hloubková změna fungování lidstva, která vlastně teprve začíná, protože většina obyvatel světa zatím nebyla internetem formována od dětství.

Nabízejí se otázky, co s tím. Co se mění a co ne? Co odchází a co zůstává? Změna tu je, s tím nic nenaděláme, ale jde například o to, kdy dovolit, aby začala rozebírat naše děti. Co přijmout, a co odmítat? Co je potřeba zachovat, a co se může změnit?

Naše výhoda je, že se smíme opřít o Bibli. Mimo chodem, Bible je kniha změny. Na pozadí několika tisíciletí můžeme sledovat proměnu Božího jednání s člověkem. Jak výrazně se od sebe lišily smlouvy, které Bůh s lidmi uzavřel! A což teprve nové stvoření, něco tak radikálního a tak zásadního úplně pro každého! A přece jsou v Písmu věci, které jsou neměnné. Některé od počátku, jiné od Kristova vzkříšení. Jako lidé věřící Bibli se máme čeho držet a co zachovávat. Stojí za to kvůli tomu bojovat, nejen modlitbou a myšlením, nejlépe všim.

Naším úkolem je udržovat něco, co by bez nás křesťanů zmizelo z povrchu světa. Pokud se nám to podaří, přinese to spásu mnoha lidem, současníkům i těm, kteří přijdou po nás. Církev je obrovskou Noemovou archou. Pokud ale máme zachovat to podstatné, nesmíme být moc konzervativní. Můžeme, a bývá to i dobré, přijmout kdekjakou novotu, která nestojí proti duchu evangelia. Ne že bychom měli udržet krok se světem – kráčí o to, abychom si s lidmi kolem rozuměli a mohli pro ně tak být dobrou zprávou a zájemným hodnot, které jsou pro ně životně důležité (bez ohledu na to, že to nevědí).

Tomáš Dittrich

Skutečně bráníme křesťanské hodnoty?

Bohuslav Wojnar

V poslední době se vyrojilo mnoho opravdu zapálených obránců křesťanských hodnot. Mají pocit, že bez patřičné obrany tyto hodnoty budou brzy zašlapány do prachu země. Případá mi důležité upozornit na to, že to má co do činění především s námi, ne s muslimy a islámem. Týká se to především nás křesťanů, našich postojů, našich názorů. Jde o to, co s Evropou uděláme my, ne tolik o to, co s Evropou udělají muslimové.

Je dost možné, že jsem už tímto výrokem někteří z vás nadzvednul. Možná si říkáte, co ty víš o islámu a o tom, co nám od něj hrozí? Je pravda, že kromě svých osobních zkušeností žádnou formální kvalifikaci k tomu, abych mluvil o islámu, nemám. Budu se tedy držet svých zkušeností.

Moje první zastavení ohledně islámu bylo v den, kdy jsem se vracel domů ze Spojených států. Byl jsem na cestě na letiště v Kansas City a měl jsem ranním letem letět do New Yorku

a pak pokračovat do Prahy. Bylo úterý – úterý 11. září 2001. Na letiště jsem už nedorazil, protože se zastavil nejen letový provoz nad USA, ale v určitém smyslu i celý svět. Zůstal jsem v USA o čtyři dny déle a prožíval s nimi šok, který většinu lidí zastihl úplně nepřipravenou. Nebyli schopni si to, co se dělo před jejich očima, nijak vysvětlit. Na druhý den mě pastor sboru, ve kterém jsem byl tehdy hostem, požádal, abychom spolu ještě s jedním misionářem převzali shromáždění a místo kázání jsme lidem dali možnost klást otázky. Byly tam stovky lidí a nejčastější otázkou bylo: „Proč nám to udělali?“ Snažili jsme se na ni hledat odpověď.

Mým dalším zastavením byla cesta do Afghánistánu a Pákistánu. Nebylo možné nevidět destruktivní sílu zhoubné ideologie radikálního džihádického islámu, která se na té tolik zkoušené zemi podepsala. Kábul, kdysi nádherné město, bylo rozbité a zdevastované opakovanými konflikty. Bylo prakticky nemožné zde najít neporušenou budovu. Když jsem tam tehdy nepříjemně onemocněl, staral se o mě

jeden milý místní bratr z kmene Paštunů, z něhož pochází hnutí Taliban, a já jsem si uvědomil, že jediný rozdíl mezi ním a muži z hnutí Taliban, kteří by mi jistě velmi rádi ve jménu Alláha zakroutili krkem, je především rozdíl mezi evangeliem Ježíše Krista a násilnou ideologií verze islámu, kterou Tálibové přijali za svou. Ten bratr mi řekl, že nechce bojovat a zabíjet, ale chce sázet stromy, mít rodinu, vychovávat děti a žít v pokoji se všemi lidmi. Uvědomil jsem si, jak obrovský vliv má na člověka to, čemu věří.

Imám, který káže o Kristu

Od té doby jsem se setkal i s mnoha velmi vzdělanými a slušnými muslimy, kteří důrazně dávali najevo, že s násilnou verzí islámu nemají nic společného. V době řádění tzv. Islámského státu jsme v severním Iráku, asi hodinu cesty od Mosulu, seděli a popíjeli čaj, a najednou se k nám dostala zpráva o čtyřech mužích, kteří byli ten den v Mosulu krutě popraveni za to, že dělali to samé, co my: pili čaj. Byl totiž ramadán. Byl to zvláštní pocit. Pak jsme se setkali s lékařem, který nám tím, že nás v době ramadánu pozval na oběd, dával velmi ostantativně najevo, že s náboženským fanatismem nemá nic společného. Byl to milý, usměvavý člověk. A není sám, takových je spousta.

Před časem jsem se v jedné blízkovýchodní zemi setkal s vysokým státním úředníkem, muslimem, který u společné večeře stále znovu a znovu

krátce

◆ Bouřlivý Sjezd delegátů BJB.

Výroční Sjezd delegátů sborů BJB, nejvyšší orgán církve, se sešel 21. 4. v Praze. Baptisté procházejí náročným obdobím, kdy se v církvi potkávají sbory čtyř protichůdných proudů. Podle předsedy Výkonného výboru BJB Pavla Coufala, nejvyššího představitele denominace, jsou zde sbory reformované, charismatické, liberální i fundamentalistické (jak uvedl pro internetový server Křesťan dnes). Baptisté jsou přitom kongregační církví, kde ústřední orgány mají jen minimální pravomoc zasahovat do života sborů i v případě, že by se na něčem shodly na nadsborové rovině.

Sjezd pojednal zprávy předsedy a tajemníka Výkonného výboru i zprávy z jednotlivých odborů a schválil rozpočet na letošní rok. Pro nedostatek studentů ukončil také vzdělávací program baptistické Vyšší odborné školy sociálně-teologické Dorkas v Olomouci. Zrušení školy, která 26 let připravovala baptistické církevní pracovníky, bylo jistě rozhodnutím bolestným, nejen technickým.

Významná část sjezdu byla věnována otázkám manželství a sexuality. Kromě toho, že křesťané hájící biblické postoje se čím dál silněji dostávají do rozporu s postoji sekulární společnosti, bylo podnětem k jednání stanovisko sboru BJB v Praze 4 (Na Topolce), potvrzené zástupci sboru i přímo na sjezdu. Ti odmítli jasně prohlásit, že praktikování

homosexuality je hříchem. Problém se na sjezdu řešil už před rokem, pro letošní sjezd několik sborů podalo návrhy na vyloučení sboru Na Topolce z BJB. Rozhodnutí v této záležitosti bylo nakonec „šalamounské“: Bylo přijato prohlášení, že Bůh vede v oblasti sexuality k věrnosti v rámci manželství nebo k životu v sexuální zdrženlivosti, sbor Na Topolce však vyloučen nebyl.

Nelehké rozhodování přiblížil Pavel Coufal v dopise členům BJB, který je k dispozici na internetu: „V oblasti postojů k manželství a sexualitě jsme se drtivou většinou přihlásili k prohlášení o vyloučení manželství mezi mužem a ženou a sexuálních vztahů v manželství (82 %) a k prohlášení o citlivém pastoračním přístupu našich sborů k lidem, kteří v této oblasti vedou nějaký zápas (81 %). Jen je otázkou, proč tak jasná prohlášení nebyla podpořena 100 %. Zároveň se ukázalo, že není dostatečná vůle k tomu, dávat tyto postoje do přílohy Ústavy BJB (k tomu chybělo 6 hlasů). ... V kontextu doby a zmatené společnosti, ve které žijeme, možná ani nedoceňujeme závažnost tohoto tématu a našich postojů k němu. V takových závažných bodech bych se nebál „otevřít“ přílohu Ústavy BJB „Zásady a stanoviska“ pro další bod.“

Jednání o tom, zda sbor Na Topolce vyloučit, se podle Pavla Coufala, „protáhlo nad plánovaný časový rámec, někteří

signalizovali, že již musí na vlak, a navíc docházelo k dalším odchodům delegátů ze sálu. Někteří odcházeli proto, že chtěli, aby sjezd přestal být usnášení schopný (tak vyjadřovali svůj nesouhlas). Jiní se možná přidávali proto, že viděli odcházet další a připadlo jim, že za dané situace není důstojné dále jednat a hlasovat v tak závažné věci, jako je vyloučení sboru z BJB. Opět převládly lidské emoce...“

Pro ukončení členství uvedeného sboru v BJB se vyjádřilo 63 % delegátů, což znamenalo, že návrh nebyl přijat o tři hlasy. Coufal uvedl, že hlasování by se mělo zopakovat, aby nemohlo být zpochybňováno. Na podzim proto možná bude svolán mimořádný sjezd.

◆ Kulturou proti antisemitismu.

Účastníci Pochodu Dobré vůle ulicemi Prahy a návazného setkání proti antisemitismu Všichni jsme lidi ve Valdštejnské zahradě 22. 4. vyzvali prezidenta republiky,

předsedu vlády a ministra zahraničí, aby rozhodli o přesunutí českého velvyslanec-

tví v Izraeli do Jeruzaléma. Podle pořadajícího ICEJ v ČR měla akce, která se konala už popatnácté, na 600 účastníků. Projekt se konal v partnerství s hl. m. Prahou a pod záštitou místopředsedy senátu Jaroslava Kubery, poslance Jana Bartoška a pražské primátorky Adriany Krnáčové.

Každoroční akce připomíná oběti holocaustu a vyzývá k odmítnutí antisemitismu. Letos byla věnována také 70. výročí vzniku státu Izrael, který je dnes terčem antisemitických útoků jako kolektivní představitel židovství. Přijmout tuto definici antisemitismu doporučuje státním EU Evropský parlament.

„Dokladem tzv. nového antisemitismu je dvojitý metr a diskriminace Izraele na mezinárodních fórech. Jedním z projevů tohoto postoje je skutečnost, že mezinárodní společenství upírá Izraeli jako jedinému státu na světě právo určit si své hlavní město,“ řekl předseda pořadající organizace Mojmir Kallus.

„Iniciativa amerického prezidenta, který se nebál vyslovit to, co všichni vědí, ale báli se to říct nahlas, otevřela dveře úplně nové diplomatické situaci. Proto považujeme za nanejvýš vhodné podpořit rozhodnutí USA o přesunu velvyslanectví do Jeruzaléma,“ uvedl Kallus.

Petici podpořili např. přednosta kardiocentra IKEM prof. MUDr. Jan Pírk, scénarista a režisér Václav Marhoul, spisovatel Benjamin Kuras, ředitel Občanského

stácel rozhovor k osobě Ježíše a chtěl se co nejdříve dozvědět o podstatě křesťanství. Byl to pozorný, vzdělaný a mírumilovný člověk. Také jsem se setkal s lidmi, kteří kdysi byli radikálními muslimy, ale pak prožili velmi silnou zkušenost – setkali se s evangeliem nebo měli přímo nadpřirozené zjevení Ježíše, a to změnilo jejich život. Jsou nyní nadšenými následovníky Ježíše.

V době, kdy je stále složitější si s někým z našeho okolí otevřeně popovídat o Ježíši, o víře v Boha a o křesťanství, je na druhé straně velmi přirozené a jednoduché začít rozhovor o Bohu a o Pánu Ježíši Kristu s lidmi v muslimských zemích. Žijeme v době bezprecedentního zájmu muslimů o Krista, o to, kým je a co to pro nás znamená.

V jednom městě v jedné muslimské zemi jsem spolu s dalšími pastory měl schůzku s imámem, který nám řekl, že se stal učedníkem Ježíše Krista. Od doby, co začal ve své mešitě místo obvyklých kázání vyprávět příběh Pána Ježíše, se jeho mešita pátek co pátek k prasknutí plní zbožnými muslimy. I pod okny stávají lidé dychtiví po tom, aby slyšeli příběh Ježíše vyprávěný tak, jak jej ještě nikdy neslyšeli. Věděl o riziku, které podstupuje. Modlili jsme se za něj a žehnali mu.

Rizika a priority

Mohl bych ještě dlouho pokračovat, ale snad už vám je jasné, kam mířím. Za prvé, nejde mluvit o islámu jako o monolitním náboženství. Existuje v mnoha formách a přístupech. Ano, existují nebezpeční muslimští teroristé, kteří věří, že se

zavděčí Alláhovi tím, že vás připraví o život. Pak jsou ale muslimové, kterým nejde o nic víc než žít slušný život, starat se o rodinu a nikdy by je nenapadlo se zapojit do násilného džihádu.

Za druhé, žijeme ve fascinující době, kdy evangelium přijímá více muslimů než v kterékoliv době v minulosti. Je to fenomén, který má jediné vysvětlení: Bůh v tomto čase jedná

**Tím, že nás
v době ramadánu
pozval na oběd,
dával najevo, že
s fanatismem nemá
nic společného.**

s muslimy svým mocným suverénním způsobem a nám dává možnost být u toho. Proto vůbec nejsem nadšen z toho, jak si mnozí křesťané u nás lebedí, že jsme jednou z nejbezpečnějších zemí Evropy, protože se úspěšně bráníme uprchlíkům. Bráníme se totiž kontaktu také s těmi lidmi, kteří si sem jdou (aniž by to věděli) pro evangelium. Pro nový život v Kristu. A my bychom mohli mít obrovskou výsadu jim asistovat,

nebýt těch, kteří úspěšně bojují po boku všech rádob odborníků na islám proti jakémukoliv náznaku otevření naší zemi pro ty, kteří sem z muslimských zemí přicházejí.

Jedna misijní organizace, se kterou už dlouhodobě spolupracujeme, se v jedné velmi uzavřené muslimské zemi snažila léta dostat ke kmeni, který je krajně nepřístupný a ve velmi nebezpečné oblasti v horách. Dlouho se modlili za možnost tyto lidi kontaktovat a hledali způsob, jak se k nim dostat. A pak jednoho dne vedoucímu této organizace v bezpečí jeho evropského domova jeho asistentka překvapeně sdělila, že její děti chodí do školy s dětmi přesně z tohoto kmene.

Já se proto modlím, abychom svým pohodlím a snahou bránit tzv. křesťanské hodnoty nepropásli možnost uplatnit hodnoty Božího království vůči těm, které nám Pán ve svém obdivuhodném a překvapivém jednání posílá na náš evropský práh. Jsem si vědom všech rizik, které s tím souvisí? Myslím, že ano. Je si Bůh vědom těchto rizik? Hloupá otázka. Ale asi má jiné priority než jen naše pohodlí a bezpečnost.

Neobávám se totiž toho, že nás v Evropě muslimové převálcují, ale toho, že se my křesťané při obraně tzv. křesťanských hodnot těch skutečných křesťanských hodnot vzdáme a nerozpoznáme v tom, co se kolem nás děje, Boží jednání a významnost doby, ve které žijeme.

Autor je pastorem sboru AC Křesťanské centrum Český Těšín.

institutu Roman Joch, ředitel Centra Sion Denis Doksanský, tajemník Federace židovských obcí Tomáš Kraus a další.

Zpráva o projevech antisemitismu v ČR v letech 2016–2017 přednesl tajemník FŽO Tomáš Kraus. „Úroveň antisemitismu vykazuje daleko nižší úroveň než ve většině západoevropských zemí. Existují však některé negativní jevy, které by mohly představovat hrozbu pro budoucnost,“ uvedl. Zpráva se věnuje zejména aktivitě na internetu a zdůrazňuje souvislost antisemitismu s prokremelskými weby.

Izraelský velvyslanec Daniel Meron zmínil mimořádné česko-izraelské vztahy v historii i současnosti. Senátor Kubera poukázal na spojitost antisemitismu a protizraelských postojů. Pamětník holocaustu prof. Alexander Fried vyprávěl, jak mu statečnost druhých v době války zachránila život. Součástí akce bylo vystoupení profesionálních tanečnic a hudba izraelského jazzmana Yotama Silbersteina. Zúčastnilo se i 72 žáků z ČR, Německa a Dánska v rámci vzdělávacího programu pořádaného v Praze a v Terezíně.

A. Fried

◆ **Čtyři dny pro manželství.** Víkend pro manželské páry 4x2 (24. 4. – 1. 5. v hotelu Medlov u Nového Města na Moravě) se zúčastnilo 21 párů, věřících i nevěřících. Ha-

na Pospíšilová, tajemnice KMS, organizace, která akci pořádala, nám sdělila: „Pán Bůh tam jednal úplně se všemi a i pár, který první den pobytu vzájemně nekomunikoval, se k sobě po čtyřech dnech kurzu choval už do-

cela hezky,“ uvedla Pospíšilová. „Všechny zúčastněné páry nám na pobyt daly pozitivní zpětnou vazbu, z čehož máme pochopitelně radost. Jedna žena, která na kurzu byla se svým dlouhodobým partnerem, do dotazníku napsala: „Doufám, že po této akci už mě přítel konečně požádá o ruku!“

„Pro zúčastněné páry to byl skutečně intenzivní čas věnovaný manželství,“ uvedl šéfredaktor Života víry Tomáš Coufal, který se s manželkou setkání také zúčastnil. „Jakub a Dagmar Güttnerovi, kteří celý víkend vedli, byli dobře připraveni, pohotiví, vtipní, dávali nahlédnout i do svého soukromí a promluvy oživovali vybranými ukázkami z DVD. Tři přednášky doplnili několika krátkými rozhovory s „živými“ páry. K celkové atmosféře akce přispělo také krásné prostředí u rybníka uprostřed lesů. Vysočina a slunečné počasí, takže účastníci

mohli přes den chodit do okolí na procházky a i delší výlety.“

Manželé, kteří jsou svoji 12 let, jako zpětnou vazbu po akci napsali: „Je to příjemné zjištění, když nemusíte řešit běžné starosti, spoustu dětí doma, že vaše manželství je vlastně velmi šťastné a je vám spolu skvěle. Společné víkendy bez dětí určitě zařadíme do našeho času pro manželství.“

Jiný pár uvedl: „Zjistili jsme, že se máme navzdory všem problémům pořád stejně rádi. Toužíme nevrátit se do starých zaještěných kolejí, ale udržet to, co jsme tady získali. Byla to velká oživovací injekce pro náš vztah.“

Jeden muž (14 let po svatbě) napsal: „Sedm let jsme spolu nebyli sami bez dětí. Náš vztah pomalu, ale jistě uvažoval. Díky kurzu opět začnu do vztahu investovat – hlavně čas, kterého jsem rodině a manželství v posledních letech věnoval velmi, velmi málo. Děkuji vám.“

◆ Jan Eriksen v českých věznicích.

V květnovém letošním turné tradičně organizovaném KMS navštívil evangelista Jan Eriksen dvě věznice.

9. 5. oslovil přibližně 35 osob ve výkonu trestu ve věznicí Odolov. „Když jsem viděla přicházet na program jednotlivé odsouzené, kteří se spolu hlasitě bavili a různě se pošťuchovali, musím se přiznat, že mě zachvátil určitý pocit nejistoty, jak to budou přijímat,“

sdílela své dojmy tajemnice KMS Hana Pospíšilová, „ale když Jan začal mluvit, jeho příběh poslouchače zaujal natolik, že napjatě poslouchali a ani nedutali. Kromě odsouzených si přednášku přišlo omrknout asi šest civilních zaměstnanců věznic a všichni zůstali až do konce, z čehož jsem měla velkou radost. Na výzvu k přijetí Pána Ježíše v závěru přednášky reagovala asi polovina úplně všichni (včetně zaměstnanců věznic).“ Pospíšilovou také potěšilo, že křesťanské knihy, které tam KMS před časem poslala, byly ohmatané a „očtené“.

10. 5. Eriksen kázal ve věznicí Plzeň-Bory. Měl 38 posluchačů, všichni reagovali na výzvu k přijetí Krista.

Pospíšilová žádala o modlitby za vězně, kteří slyšeli Eriksenovo evangelium: „Odsou-

zený, který má zájem navštěvovat programy, které ve věznicí pořádá vězeňský kaplan, nemá snadný život – čelí šikaně a posměškům nejen ze strany ostatních odsouzených, ale dokonce i ze strany některých dozorců.“